

Manon

Job

Tara

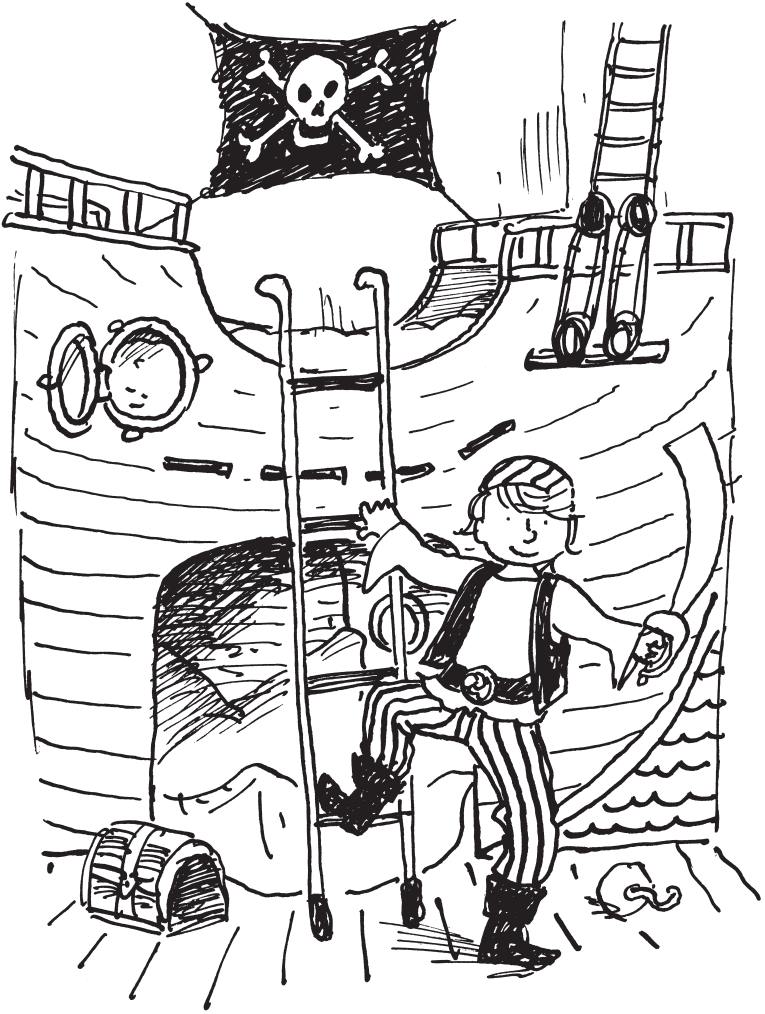
Joeri

Tim

Inhoud

Bijna jarig	7
Een groene envelop	15
Het plan van de opa's	21
Retour afzender	30
Jarige Job	40
De schat van koning Nobel	47
Een heks met een hondje	52
Een vreemde vogel	57
De laatste envelop	63
Opgesloten	70
Opa-pannenkoeken	79
Telefoon	87
De geest van Isegrim	95
Over de muur	102
In bad en naar bed	112
Het cadeau van de opa's	119

Bijna jarig

TOEN JOB JONATHANS zes jaar werd, kreeg hij van zijn vader en moeder een fiets.

Een mooie groene, zonder zijwieltjes, met een knijptoeter in plaats van een bel.

De fiets was precies groot genoeg voor een kind van zes en dat is bijzonder, want de meeste vaders en moeders kopen fietsen op de groei. Anders kunnen we wel aan de gang blijven, vinden ze.

Job Jonathans kreeg toen hij zeven werd gewoon wéér een fiets. Een iets grotere en dit keer was hij rood. Hij had geen toeter, want dat is kinderachtig als je zeven bent. Maar wel echte crossbanden.

Hij kreeg ook nog een skateboard. En een hoogslaper in de vorm van een piratenschip, een film over piraten en piratenkleden, want hij was dol op piraten. Bij het bed hoorde een wekker die niet rinkelt of zoemt. Als je op moet staan, roept hij met een raar, blikkerig stemmetje: ‘Alle hens aan dek, alle hens aan dek!’

’s Middags gaf hij een piratenfeestje en de hele klas mocht komen. Ze gingen met z’n allen naar een voorstelling over piraten. Er was een echt schip en ze moesten van alles doen met flessenpost. Aan het eind kreeg iedereen een piratendiploma van de kapitein. En toen gingen ze ook nog patat eten. Maar niet bij de McDonald’s, want aan de McDonald’s hebben zijn vader en moeder een hekel.

Wat hij krijgt als hij acht wordt, weet hij niet. Dat duurt nog drie weken.

Geen ander bed, heeft hij op zijn lijstje geschreven. En ook geen nieuwe fiets en ook geen piratenspullen. Maar wat dan wel? Job heeft geen idee. Skeelers misschien? Tim en Joeri hebben ook skeelers. Die kunnen vast al heel goed skeeleren. Veel beter dan hij. Of computerspelletjes, dat is ook leuk. Maar van papa mag hij maar een halfuur per dag op de computer. Dat is veel te kort voor een spelletje.

Het liefst zou hij iets heel gewoons krijgen. Iets waar niet alle andere kinderen meteen ook mee willen spelen. Iets wat hij heel leuk vindt, maar andere kinderen niet, omdat ze het zelf allang hebben of omdat ze niet snappen wat er zo leuk aan is.

Vorig jaar moest hij op school in de kring vertellen wat hij allemaal gekregen had en toen zei zijn juf: 'Nou, nou, wat ben jij een verwend jongetje, zeg.'

En de overblijfsuf zei: 'Bofkont! Ik wou dat ik jouw vader en moeder had.'

Zelfs de opa's en de oma's zeggen vaak dat hij nog erger verwend wordt dan Tokkie, het hondje van oom Ben en tante Els. Tokkie krijgt zo veel lekkers, dat hij zo langzamerhand meer weg heeft van een worst op pootjes dan van een teckel.

Maar ze hebben wel gelijk. Hij krijgt soms zomaar cadeautjes. Toen hij ziek was bijvoorbeeld, en toen hij zijn zwemdiploma had gehaald. Maar ook voor de eerste keer afzwemmen, toen hij het niet had gehaald. Gewoon omdat papa en mama het zo zielig voor hem vonden dat hij niet met kleren aan in het water durfde.

Job vindt dat niet leuk. Wel de cadeautjes, maar niet dat andere mensen zeggen dat hij een verwend jongetje is. Hij wil geen verwend jongetje zijn. Hij wil gewoon hetzelfde zijn als de andere kinderen uit zijn klas.

Toen hij vorig jaar het plein opreed met zijn nieuwe fiets, wilden alle kinderen erop fietsen. Maar Jeffrey vloog uit de bocht, dus toen zat er meteen al een kras op.

En toen hij vertelde over de film en de verkleedkleden en het piratenbed, wilde iedereen bij hem komen spelen. Ook de kinderen die anders nooit bij hem kwamen spelen. Alexander wou zelfs komen logeren in het piratenbed en met Alexander heeft hij altijd ruzie op het schoolplein.

‘Weet je al wat je voor je verjaardag wilt?’ vraagt papa die avond aan tafel.

‘Nee,’ zegt Job. ‘Iets gewoons, maar wat weet ik niet.’

‘Hoe bedoel je iets gewoons?’ vraagt papa verbaasd. ‘Je bent jarig, hoor. Dan mag je best iets bijzonders vragen.’

Mama is het met hem eens.

‘Toen wij klein waren, kregen we nooit iets bijzonders,’ zegt ze. ‘Zelfs niet als we jarig waren. Een paar zelfgebreide sokken en een kleurboek zonder kleurtjes, daar moesten wij het mee doen.’

‘Ja,’ zegt papa. ‘En dan kwam je op school en dan zei je wat je gekregen had en dan lachten alle kinderen je uit. Want de andere kinderen kregen wel bijzondere dingen als ze jarig waren. Spirograph bijvoorbeeld. Weet je nog, Netty?’

Mama knikt.

‘Spirograph, Ministeck en Silly Putty. Dat zat in zo’n ei. Het was niet eens duur en toch kreeg ik het nooit.’

Job probeert zich de opa’s en de oma’s voor te stellen toen ze zo oud waren als papa en mama. En papa en mama toen ze bijna acht waren.

Dat is best moeilijk. Behalve dat van die cadeautjes, want dat

is niet zo erg veranderd. De opa's en de oma's geven nog steeds heel gewone cadeautjes met verjaardagen.

Vorig jaar kreeg hij van ene opa en oma een politieauto met sirene, die nu kapot is en van zijn andere opa en oma toverstiften die het nog steeds doen. Die dingen stonden niet op zijn lijstje, maar hij vond ze wel heel leuk. Manon had ook zulke stiften, maar daar mocht hij van haar nooit mee kleuren, anders gingen ze op.

'Er waren zelfs kinderen die een elektrische trein kregen,' gaat papa verder. 'O, wat was ik daar jaloers op. Johnny bijvoorbeeld. Wat een vervelend, verwend jongetje was dat. Toch ging ik uit school altijd met hem mee naar huis. Alleen maar om met die trein te kunnen spelen.'

Job begint te wiebelen op zijn stoel. Hij wil vertellen over Jeffrey en Alexander, maar mama praat alweer verder.

'Die zelfgebreide sokken kriebelden nog ook,' zegt mama. 'En ze hadden vreemde kleuren en boorden die steeds wijder werden. Ik wou een Barbie en een Ken, maar die kreeg ik niet. Ja, toen ik tien werd. Toen kreeg ik zo'n goedkope namaak-barbie, waar de benen al na drie dagen vanaf vielen.'

Job eet met zijn vingers de laatste macaronietjes van zijn bord. Wat moet hij nou toch vragen? Hij weet het echt niet. Hij wil best gewone cadeautjes, maar ze moeten niet meteen kapotgaan, zoals mama's barbie. De politieauto van opa en oma is nog maar net stuk, dus dat is iets anders.

'Vinden jullie dat nou nog steeds erg?' vraagt hij. 'Van die cadeautjes?'

'Welnee,' zegt mama.

'Natuurlijk niet,' lacht papa. 'Want nu hebben we jou. En jou kunnen we alles geven wat wij toen tekort zijn gekomen.'

Papa lepelt van zijn yoghurt.

‘En je feestje?’ vraagt hij. ‘Wat voor feestje wil je geven? Daar moet je zo langzamerhand ook over gaan nadenken.’

Job geeft geen antwoord. Waarom moet hij altijd zelf bedenken wat hij wil hebben en wil doen? Andere kinderen krijgen dingen die ze van tevoren niet weten. Hun vaders en moeders lopen wekenlang geheimzinnig te doen. Ze mogen niet op zolder of in de slaapkamer komen. Kasten gaan op slot, sleutels worden verstopt, zusjes en broertjes giechelen en smiespelen en krijgen op hun kop als ze hun mond voorbijpraten. Dat wil hij ook. Maar papa en mama snappen dat niet. Die willen zeker weten dat ze iets kopen wat hij leuk vindt. Die willen altijd alles zeker weten. Die houden gewoon niet van verrassingen. En broertjes en zusjes heeft hij ook al niet.

Papa schraapt zijn bakje uit.

‘Geen piratenfeestje lijkt me,’ zegt hij. ‘Dat heb je vorig jaar al gedaan. Maar wat dan wel? Een indianenfeestje? Een spookfeestje? Een discofeestje? Een Harry Potter-feestje?’

‘Ik wil een verrassingsfeestje,’ zegt Job.

‘Of ga je liever gewoon naar het zwembad en dan pannenkoeken eten? Of met z’n allen naar de film van Mees Kees? Die draait in de bioscoop, heb ik gehoord. Of wil je met de hele klas naar de Efteling?’

‘Doe maar,’ zegt Job onverschillig.

Mama kijkt verbaasd op van haar toetje.

‘Doe Maar? Dat is toch niets voor kinderen?’

‘Als hij dat nou leuk vindt,’ zegt papa. ‘Of bedoelde je de Efteling, schat?’

Job knikt maar gauw.

‘Goed,’ zegt papa. ‘De Efteling dus. En dan gaan we daarna

gezellig met z'n allen eten bij de pannenkoekenboerderij. Je wordt tenslotte maar één keer in je leven acht.'

Dan gaat de telefoon.

Papa neemt op.

'Met Jonathans.'

Hij luistert een hele tijd zonder iets terug te zeggen. Zijn hoofd wordt rood.

'Echt waar?' fluistert hij uiteindelijk verbijsterd in de hoorn.
'Weet u het zeker?'

Hij luistert weer.

'Johan Jonathans. Ja, dat ben ik. In de Koning Nobelstraat. Wat zegt u? Natuurlijk doen we het. We nemen gewoon twee weken vrij, dat is best te regelen. Stuurt u de tickets maar op. Heel erg bedankt, ook namens mijn vrouw. Ja, dank u. Dag meneer.'

‘Wie was dat?’ vraagt mama nieuwsgierig.

Papa gaat weer aan tafel zitten.

‘Dat raad je nooit,’ zegt hij. ‘Iemand van de krant.’

Zijn ogen glimmen.

‘Hoezo van de krant? Vertel nou!’

‘We hebben een reis gewonnen,’ zegt papa trots. ‘Een twaalfdaagse reis voor twee personen, naar Egypte! Met alles erop en eraan: vliegreis heen en terug, luxe hotel met zwembad en uitzicht op zee, piramides met dode farao’s bezichtigen, snorkelen tussen de krokodillen, alles.’

‘Waarmee dan?’ vraagt mama. ‘En wanneer?’

‘Met het oplossen van de kruiswoordpuzzel,’ glundert papa. ‘Het vliegtuig gaat over een week. We kunt toch wel weg, hoop ik? Ik heb nog twintig vrije dagen, en jij?’

‘Die vrije dagen zijn het punt niet,’ zegt mama. ‘Maar wat doen we met Job?’

‘De opa’s en de oma’s natuurlijk,’ zegt zijn vader. ‘Die doen niets liever dan onze kleine Job ieder om de beurt een weekje lekker verwennen, denk je niet, Job?’

‘Ik ben niet klein,’ protesteert Job. ‘Ik ben een meter drieëndertig en al bijna acht.’

Papa’s hoofd wordt nog roder dan het al was.

‘Och lieve help,’ mompelt hij. ‘Dat is waar ook. Dat zou betekenen dat we in het vliegtuig zitten als jij jarig bent. Want de terugreis is precies op 16 maart.’

‘Hè nee,’ zegt mama teleurgesteld. ‘Kunnen we niet gewoon een dagje eerder teruggaan?’

‘Natuurlijk niet,’ zegt papa knorrig. ‘Die vluchten zijn allang geboekt, dat verander je niet zomaar. En bovendien moeten we nog van alles voorbereiden. Laat die reis maar zitten. We gaan

naar de Efteling en naar de pannenkoekenboerderij, beloofd is beloofd.'

'Misschien dat de opa's mee willen?' probeert mama voorzichtig. 'Of de oma's. Of alle vier.'

'Naar Egypte?'

'Nee, naar de Efteling natuurlijk.'

'Geen sprake van,' zegt papa vastbesloten. 'De verjaardag van mijn zoon is belangrijker dan eindeloos gehobbel op een stoffige kameel door een hete woestijn vol dode farao's. En snorkelen tussen de krokodillen lijkt me bij nader inzien levensgevaarlijk. We blijven thuis. Jammer van die reis, maar niets aan te doen. Misschien kunnen ze er iemand anders blij mee maken. Iemand zonder jarige kinderen.'

Die avond in bed weet Job opeens wat er op zijn verlanglijstje moet staan:

1. dat papa en mama naar Egypte gaan
(alle twee)
2. dat de opa's en de oma's komen
oppassen (alle vier)
3. zelfgebakken pannenkoeken (van de
opa's)
4. zelfgebreide sokken (van de oma's)
5. een kleurboek zonder kleurtjes (van de
opa's en de oma's)
6. en verder niks